

ване, доколкото е възможен всеки паралел - между автори, епохи, текстове. Но изглежда, и двамата критици се лъжат. Работата е в това, че ковчежето се отключва много по-просто. Първо, няма хронологически основания, за да говорим за влияние. И второ, още през февруари 1901 г. Яворов пише поемата "Милица" - творба, с която той сякаш иска да продължи "инерцията" на поемата "Калиопа" (ноември 1900). Произведение, което прославя името му, инициира го в кръга "Мисъл", а изобщо е начало на едно зряло, наистина Яворовско творчество на младия, 23-годишен автор.

Поемата "Милица" е излишно дълга, развлечена, недобре композирана. Тя не се радва на одобрението дори на своя автор, а пък и редакторите на сп. "Мисъл" отказват да я напечатат. Така или иначе, в поемата "Милица" за първи път е "маркирано" коронното заглавие на Яворовата лирика. Ето съответните стихове, при това от финала на поемата, където лудо влюбеният момък съвсем пощурява. Изоставя своята изгора и отново тръгва да скита по света:

Грабва младо тънка свирка,
хор от птички му приглася
и девойче отмаляло
в сладка дрямка се унася...
И пак жажда се разгаря
на страдалец млад в гърдите
и отчаян той изглежда
с поглед мътен висините.
И съзира облак плува.
Скача клетникът в тревога.
"Стой!" - обажда се сърцето.
"И без теб сърце ще мога".
Дума, па гърди разкъсва
и сърце оттам изважда,
ала болчиза не сеща,
само - жажда, люта жажда.
При девойката заспа
младо хвърля си сърцето
и след облак се затира,